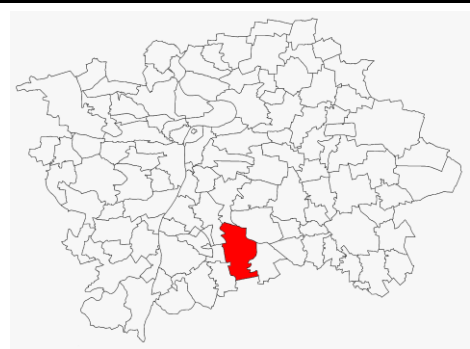

Katastrální území	KUNRATICE	
Připojeno ke Praze	1968	
Městská část	Kunratice	
Správní obvod	Praha 4	
Obvod hl. m. Prahy	Praha 4	
Údaje o linkách MD k datu 31.12.2024		
Textový popis k roku 2001		Počet obyvatel 2021: 10 091
Poslední úprava obsahu: 11.1.2025 11:36		Rozloha: 809,9 ha

Linky MD KUNRATICE		
linka	*	†
a-B	04.10.1925	02.05.1935
a-114 (U)	03.05.1935	31.08.2012
a-134	06.12.1965	29.09.1968
a-155	30.09.1968	08.05.1974
a-165	01.06.1970	26.05.2023
a-271	05.04.1971	08.05.1974
a-313	17.01.1972	08.05.1974
a-193	09.05.1974	
a-X/II	19.01.1976	27.05.1979
a-239	10.11.1980	15.04.1985
a-154/II	06.07.1981	03.10.2008
a-122	23.02.1983	31.08.2009
a-451/II	04.10.1983	30.06.1987
a-145	04.11.1984	16.06.1985
a-197/II	05.11.1984	
a-272/II (455)	05.11.1984	
a-252/II	12.07.1987	30.11.1987
a-252/III	01.12.1987	17.11.1995
a-145	01.04.1988	17.11.1995
a-270	01.04.1988	17.11.1995
a-118/II	03.04.1989	09.11.2005
a-194/II	09.07.1990	19.11.1995
a-275/III	31.08.1992	31.03.1997
a-426/III	04.09.1995	20.11.1995
a-177/II	18.11.1995	
a-466	17.03.1997	31.10.1997

05.06.1944–21.05.1945 nebyla v provozu

noční

účelová

Šk

Šk

Šk

a-332	01.04.1997		příměstská
a-426/IV	15.04.1998	30.06.1998	Šk
a-334	30.05.1999	13.06.2009	příměstská
a-335	31.05.1999		příměstská
a-336	27.09.1999	14.12.2002	příměstská
<i>a-362</i>	<i>24.01.2000</i>		příměstská
a-339	24.09.2000		příměstská
a-337	28.01.2001		příměstská
a-911 (511)	01.09.2001		noční
<i>a-327</i>	<i>05.03.2002</i>	<i>15.10.2002</i>	příměstská
<i>a-369/III</i>	<i>12.12.2004</i>	<i>13.06.2009</i>	příměstská
a-136	10.11.2005	31.08.2012	
a-956 (606)	02.09.2006		noční, příměstská
a-154/II	01.09.2009	31.08.2012	
a-293	08.03.2010	28.06.2013	
a-135	01.09.2012	28.06.2013	
a-326	01.08.2015		příměstská
a-203/II	15.10.2016		
a-154/III	15.10.2016		
a-901	29.04.2017		noční
a-126/III	27.05.2023		
a-274/III	04.09.2023		Šk

KUNRATICE

Kunratice, které se nacházejí na jižním okraji hlavního města jsou poprvé písemně doloženy v roce 1287 (ve tvaru Chunratitz), mají původ svého pojmenování v osobním jménu Kunrát a znamenají vlastně „ves lidí Kunrátových“. Pro úplnost dodejme, že samotné jméno Kunrát znamenalo „smělý v radě“. Prvním doloženým majitelem Kunratic byl jakýsi Bezděch, to je současně vše, co o něm víme. Snad nejznámější kapitola kunratické historie se pojí s českým králem Václavem IV., který ves koupil v roce 1407 od Olbramoviců, aby tu v letech 1410–1412 postavil pevný a údajně krásný hrad, který je dnes známý pod jménem Nový Hrad, ale ve starší literatuře můžeme najít i pojmenování Vencľštejn (resp. Wenzelstein) po vzoru slavnějšího Karlštejna. Nový Hrad se stal oblíbeným panovníkovým sídlem, ale jeho historie je až neuvěřitelně krátká. V červenci roku 1419 se v Praze vzbouřili kališníci a vyhodili třináct konšelů z oken Novoměstské radnice. Tato událost vyvolala u krále nepřičetný vztek. Odebral se na Nový Hrad, kde 16. srpna 1419 podlehl srdečnímu záchvatu. Hrad i s Kunraticemi připadl jeho bratrovi Zikmundovi. Právě odtud vypravil v roce 1420 vojsko k Vyšehradu proti Pražanům, kde utrpěl těžkou porážku. Zbytek jeho posádky zůstal na Novém Hradě, který byl Pražany dobyt 27. ledna 1421, následujícího dne zcela vypleněn a následně zbořen. Dnes z honosného hradu najdeme jen zbytky některých zdí. V roce 1736 byla v místech hradu postavena poutní kaplička sv. Jana Nepomuckého, která byla o 50 let později zbořena. Socha světce se přestěhovala do zahrady hostince u pražské silnice. Kromě zříceniny hradu se dochovaly do dnešních dob i zřetelné zbytky rozsáhlého husitského obléhacího tábora.

Z kunratických památek bychom měli vzpomenout ještě dvě. Zámek byl postaven v roce 1668 na místě tvrze doložené v roce 1336. V roce 1730 byl přestavěn ve vrcholně barokním stylu a další přestavba se uskutečnila v roce 1878, bohužel byla velmi necitlivá a zámek značně

znehodnotila. Zdejší kostel sv. Jakuba Většího byl původně raně gotický a je doložen v roce 1384. V letech 1730-36 byl přestavěn barokně, ale v sakristii se dodnes dochovaly zbytky maleb ze 14. století. Má bohatou freskovou výzdobu a překrásný hlavní oltář s plastikami dvanácti apoštolů. Je považován za jeden z nejhodnotnějších barokních kostelů v Čechách. Kostel je od nepaměti farním a díky tomu se Kunratice staly jakýmsi přirozeným centrem i pro několik okolních vesnic (Lhotku, Hrnčíře, Šeberov, Horní Krč, Libuš a Zdiměřice). Zato poštu měly Kunratice až do roku 1902 v Jesenici.

V dalších staletích se v Kunraticích vystřídalo mnoho dalších šlechtických rodů (krátce i Šternberkové, Berkové z Dubé, Gryspekové z Gryspachu aj.). Posledními majiteli byli od roku 1801 Korbové, kterým zdejší statek patřil až do roku 1945. Za jejich éry, v roce 1849, se Kunratice staly samostatnou politickou obcí. Původně k nim patřila i sousední Libuš. V roce 1918, krátce po vytvoření československého státu, projevilo obecní zastupitelstvo zájem o připojení ku Praze, žádost ale nebyla vyslyšena. Od 6. září 1920 bylo zavedeno nové jméno obce – Kunratice u Prahy. Výnosem z 30. března 1930 byly Kunratice rozděleny na dvě samostatné obce – Kunratice u Prahy a Libuš. Hranice obou obcí ale nebyla příliš praktická, což vedlo ke vzniku zástavby splývající sice stavebně (a vlastně i funkčně) s Libuší, ale patřící administrativně do Kunratic. Teprve 7. listopadu 1950 bylo téměř 43 hektarů Kunratic se 108 domy připojeno k Libuši.

Svého připojení k hlavnímu městu se Kunratice dočkaly až k 1. lednu 1968, kdy bylo současně z jejich názvu vypuštěno označení „u Prahy“. Dnes tvoří jednu z 57 městských částí Prahy. Abychom ale byli přesní, ku Praze se Kunratice vlastně připojily ve dvou etapách. První se uskutečnila k 1. červenci 1960 a týkala se 72 hektarů území podél Kunratického potoka na severovýchodě kunratického katastru. Další drobné změny kunratického území se uskutečnily na počátku 80. let v souvislosti s výstavbou písnického masokombinátu, Kunratické spojky a obytných celků východní části Jižního Města.

Jádro Kunratic se nachází (a vždy nacházelo) východně od dnešní Vídeňské ulice, jižně od rozsáhlého Kunratického lesa. V průběhu let však zástavba pohltila i bývalé vsi Paběnice (doložené prvně už roku 1212, na počátku 20. století se 17 domy a 92 obyvateli) a Betáň (v roce 1900 se 4 domy a 27 lidmi). V moderní době na severu katastru vznikl rozsáhlý areál vysokoskolských kolejí a malé sídliště nazývané obvykle Flora (v prostoru ulice Jana Růžičky). Nikdy zde nevznikly žádné větší průmyslové podniky, bylo tady pouze několik menších výrobních provozoven podniků služeb. Větší význam mělo vždy zemědělství, vyhlášené byly rozsáhlé jahodové plantáže a růžová zahrada. Kunratice byly vždy oblíbeným výletním místem Pražanů, v posledních desetiletích získalo oblibu koupání u zdejších rybníků, zejména u nejznámějšího Šeberáku.

Přestože se po roce 1920 Kunratice nestaly součástí Prahy, našlo si v nich bydliště mnoho lidí v Praze pracujících, což vyvolalo poptávku na hromadnou dopravu. Na nejbližší železniční nádraží v Krči (modřanské lokálky, která jezdila od roku 1882 na dnešní vršovické nádraží) to ale bylo skoro 6 kilometrů. Díky celkem příhodné poloze u státní silnice (dnes nazývané motoristy „stará benešovská“ – silnice II/603) však měly Kunratice štěstí na slušné spojení, které se po celou dobu zdejší historie uskutečňovalo v silniční dopravě. První poštovní linky jsou zde známy ještě z doby před automobilizací poštovní dopravy. Protože blízká místa na jih od Prahy postrádaly železniční dopravu, zavedla sem pošta pravidelné koněspřežné jízdy s přepravou (velmi omezeného počtu) cestujících. Z devadesátých let 19. století je známa taková linka Praha – Jesenice, o něco později pak Praha – Dolní Břežany – Jílové. Spojení tímto směrem bylo zřejmě pro poštu důležité i po I. světové válce. Konešpřežná linka do Jesenice (není známo, zda byla v provozu trvale nebo v roce 1919 obnovena) byla již 2. března 1920 nahrazena první poštovní autobusovou linkou, dotýkající se pražského území – Praha – Jesenice – Kamenice u Strančic. V roce 1924 měla tato linka číslo 624 a tvořily ji ve všední dny 4 páry spojů z Vršovic či Nuslí do Jesenice nebo až Kamenice u Strančic. Později byla linka označena číslem 702 a od 19. října 1925 byla rozdělena na dvě: 702 Vršovice – Chodov – Šeberov – Kunratice – Kamenice u Strančic (2 páry spojů) a 702a Vršovice – Nusle – Pankrác – Jesenice. Tato druhá linka však nezastavovala v úseku Pankrác – Zelené domky, protože zde od 4. října 1925 jezdila nová autobusová linka Elektrických podniků hlavního města Prahy. Byla označena písmenem **B** a patří

mezi nejstarší autobusové linky dnešního DP. Zajišťovala slušné spojení od konečné stanice tramvaje na Pankráci k Zeleným domkům na čáru potravní daně (10 spojů) a 17 spojů dojíždělo až na křižovatku ke Třem svatým. Zde byl možný přestup mezi autobusy obou provozovatelů. Na lince **B** jezdily dva vozy a provoz zde byl tak silný, že už od 11. února 1926 musely EP zařadit třetí autobus. Proto ani příliš nevadilo, že vzhledem ke špatnému stavu okresních silnic byla už v dubnu 1926 linka 702a přes Chodov a Kunratice zrušena a všechny spoje pošta uskutečňovala přes Pankrác. Od roku 1930 byla linka **B** v důsledku prodloužení tramvaje na Kačerov odkloněna k tamní nové konečné. Úspěšná autobusová linka musela být několikrát v důsledku daňových zákonů několikrát zkrácena na hranici Prahy a čáru potravní daně k Zeleným domkům (na několik týdnů v roce 1927 a v letech 1933–1935). V roce 1933 už k Zeleným domkům jezdilo 57 spojů denně. Na lince **B** vznikly i další samostatné větve do Libuše a do Lhotky. Od 3. května 1935 dostala nejstarší větev nové označení **U** a byla současně prodloužena dnešní ulicí K Zeleným domkům přímo do centra Kunratic na dnešní náměstí Prezidenta Masaryka. Na novém úseku platily přísné předpisy o potravní dani a nedovolené potraviny nesměly být přes hranici převáženy. Jinak byl cestující povinen ve stanici Zelené domky vystoupit, zaplatit stanovený poplatek a na stejnou jízdenku pokračovat dalším spojem. K zásadnímu omezení dopravy došlo za druhé světové války. V letech 1944–1945 se do Kunratic nejezdilo vůbec. Přímo do obce se autobusy vrátily až v roce 1946, to pak linka **U** už jezdila přes křižovatku U Třech svatých a dnešní ulicí K Libuši, která byla v průběhu okupace (v roce 1941) vyasfaltována.

Dne 31. prosince 1951 byly pražské autobusové linky označeny čísly a do Kunratic od té doby jezdí linka č. 114. V 70. letech byly postupně všechny její spoje prodlouženy do zastávky Šeberák. V té době získaly Kunratice i zcela nové tangenciální spojení linkou 165 kolem písničského masokombinátu do Modřan a četné změny v autobusové dopravě přinesly i 80. léta. Nové linky se objevily pro obsluhu areálu vysokoškolských kolejí. Od roku 1984 projíždí linka č. 197 po Kunratické spojce a zajišťuje spojení i do oblastí na levém břehu Vltavy, pro jádro Kunratic má však malý význam. Teprve v roce 1992 získala spojení MHD také Betáň linkou č. 272, která byla v roce 1997 nahrazena příměstskou autobusovou linkou 332, ke které později přibýly ještě linky 334, 335 a 336 (všechny provozuje ČSAD Vršovice, které zajišťuje dopravu i na lince 165). Dnes jsou Kunratice kvalitně přímo propojeny s řadou míst hlavního města, a především se sítí pražského metra.

Po celé období byl velmi silný provoz autobusů po dnešní Vídeňské ulici. Kromě již zmíněných linek poštovních, jejichž historii lze průběžně sledovat přes několik dopravců až k Pražské integrované dopravě, zde byla provozována celá řada soukromých i státních linek příměstských i dálkových. Z období I. republiky je třeba zmínit jako významného dopravce Jihočeské podniky pro automobilovou dopravu, a. s., provozujícího například linky do Pehřimova a Humpolce. Teprve po vybudování prvního úseku dálnice D1 včetně benešovského přivaděče v roce 1971 zde došlo ke snížení intenzity individuální i veřejné dopravy a zůstaly pak zachovány hlavně příměstské obslužné autobusové linky.

Kunratice.

